

Prehroste deca

3

obr
mednarodnem
letu
zemok

morimanski krožek šentrupeh

5/11/16

O B D N E V U Ž E N A
I N M E D N A R O D N E M L E T U Ž E N S K

Pogosto sem prihajala kot aktivistka v Šentrupert in okoliške vasi med NOB, pa tudi po osvoboditvi.

Leta 1942 sem neureč - ko sem prišla iz zapora, bila kot član okrožnega komiteja KPS zadolžena za delo z ženami. Kmalu smo osnovali okrožni odbor AFŽ. Ko je prišel tovaris Boris Kreigher kot predstavnik CK in glavnega štaba NOV in POS na sejo okrožnega komiteja Novo mesto, je povedal, da gre sekretarka AFŽ odbora na prvo državno konferenco AFŽ v Bosno, ker je bil novomeški AFŽ odbor prvi okrožni odbor v Sloveniji. Seveda je v Ljubljani tudi obstajala organizacija žena, ki je bila v tem času že zelo aktivna in upoštevana.

Novomeški okrožni odbor AFŽ je skupaj z OO OF (okrožni odbor osvobodilne fronte) in propagandno komisijo OK KPS jeseni 1942 pripravil tudi prvo številko ženskega glasila NAŠIM ŽENAM, ki je bilo hkrati prvo žensko glasilo v okupirani Sloveniji. Eden njih prvih sodelavcev je bila tudi Vida Brest iz Šentruperta.

Letošnje leto je mednarodno leto žensk. Po vsem svetu se slavi, ker ga je proglasila OZN. Skoraj vsaka dežela je ustanovila poseben odbor in pripravila ustrezne programe v skladu s svojo družbeno ureditvijo. Pri nas - v Jugoslaviji - ta odbor vodí tovarisica Vida Tomšič, člana iz ORS Slovenije pa sta še pisateljica Mira Mihelič in sekretar CK ZKS Franc Šetinc.

Vsaka dežela je izbrala nekaj vprašanj, ki jih v tem letu želi še posebej poudariti, da ne rečem rešiti. V tistih deželah, kjer ženske še nimajo enakih pravic kot moški, je seveda borba za to osnovno človekovo pravico na prvem mestu. Še vedno je namreč tako, da kljub napisanim enakopravnim pravicam le-teh še vedno ne uživajo žene v vseh deželah sveta. Celó v nekaterih, ki se štejejo za zelo razvite, hodijo dekllice v posebne šole, ko pa odrastejo in nastopijo službo, nimajo za enako delo enakega plačila.

Še posebej težak je položaj žena v nerazvitih deželah. Tam v letošnjem letu predvidevajo posebne programe od opismenjavanja do vključevanja v različne službe. Posebne organizacije so pripravile svoje programe in vrsto konkretnih akcij. Sekretar OZN Kurt Waldheim je v svojem proglasu pozval vlede vseh članic OZN, da čimveč storijo za čim bolj enakopraven položaj žensk.

Največ mednarodnih organizacij, pa tudi nacionalnih je na prvo mesto postavilo vprašanje kmečkih žena, kajti položaj le-teh je resnično težak. Prav vprašanju kmečkih žena je posvečeno tudi največje zborovanje, ki bo junija v Mexiku, pod pokroviteljstvom OZN.

V naši deželi so ženske enakopravne v celokupnem družbeno-političnem, kulturnem in gospodarskem življenju. Za svoje delo prejema enako plačilo kot moški, volijo in so lahko voljene. Enake pravice kot moškim jim daje ustava.

In kako bi se vključili s svojim deležem učenci osnovne šole Šentrupert? Predvsem bi vam rekla z dobrim obnašanjem in pridnim učenjem, kajti tako boste povzročali najmanj skrbi vašim materam in vzgojiteljem! Seveda pa boste sami našli ustrezne oblike, s katerimi boste svojim materam in vzgojiteljicam še posebej v letošnjem letu izkazali dolžno spoštovanje, priznanje in hvaležnost.

Mara Rupena

Moja babica živi v Slovenskih goricah. Rodila se je leta 1904.

Doma so bili zelo revni. Že s petimi leti je šla služiti za pestirico. Najprej je pa-
sle goske in pure, pozneje pa krave. Vsak košček kruha si je morala prislužiti. Že v
reni mladosti je izgubila mater. Ko je bila stara 18 let, se je poročila. Mož je bil
po poklicu tesar. Stanovala sta v tuji hišici, ki je bila cerkvena last. Bila sta vi-
ničarja. Imela sta njivico, redila pa sta še kravico. Obdelovala sta velik cerkven
vinograd. Z delom sta plačela najemnino za hišico in njivo.

Imela sta deset otrok. Ker je bila stiška za kruh, je babica hodila delat še k sose-
dom. Večkrat niso imeli kaj jesti. Nikoli ni hote-
je kje dobila, je odslužila s trdim delom. Ker
nih ust, je garala od zore do mraka. Ko so
paziti drug na drugega. Otroke je zelo nerada
stiski jih je morala. Če je zvedela, da
jih je takoj vzela domov.

Sedaj, ko so vsi otroci že v službi, jo
di vnuki jo radi obiskujemo. Nobenemu vnuku
babica, ampak jo mora klicati mamika. Vedno pravi:
z dedkom preznovala zlato poroko. Takrat so ju
nas je že šestnejst.

Babica še sedaj ne more verjeti, kako je lahko v tistih hudih časih nahranila deset
otrok.

Želim ji, da še dolgo ne bi imela občutka, da se stara.

Liran Šiško, 5. razred

Ker je moj starejši brat veliko starejši od mene, se je že poročil. Tako sem dobil svakinjo, ki sem jo pred bratovo poroko le malokdaj videl. Njeni svakinji je ime Joži. Doma je iz Žužemberka. Sedaj ima že dva otroka - deklico in dečka. Hodi v službo, skrbi za otroka in za dom. Večkrat pride bratova družina k nam domov ali pa grem jaz k njim, zato jo večkrat opazujem, kako je spretna pri delu. Tudi kuha zelo dobro, zato sem bratu včasih kar malo nevoščljiv, ker je dobil tako prično in skrbno ženo. Najbolj pa mi je pri njej všeč to, da zna tako lepo ravnati z otrokoma. Nikoli se ne razjezi nad njima, vedno pove vse mirno, zato sta tudi otroka mirna in ubogljiva.

Če ne bi imel svakinje, ne bi bil stric, zato sem nanjo še toliko bolj ponosen.

Miro Brezovar, 8. razred

ZENA, KI VE, KAJ OTROKU POMAHA
MATERINA LJUBEZEN

Soseca Justina Bracar ima dve svoja otroka, ki sta že pri kruhu. Pri hiši pa ima v reji še dva dečka, ki obiskujeta posebno šolo na Kirni. O delu z njima je takole pripovedovala: "Starejši, Dušan, je pri hiši že tri leta in hodi v četrti razred. Z njim niso imele nikoli posebnih težav, čeprav je s takimi otroki, ki niso sposobni, da bi obiskovali normalno šolo, navedno težko. Toda z vztrajnostjo in dobro voljo lahko dosežeš marsikaj!" Ko je soseda to povedala, se mi je zdelo, da je v vsaki njeni besedi čutili toplo materinsko skrb, čutili je tako, kot bi govorila o svojih otrocih.

"Jožko pa je pri nas bele pol leta. Z njim je bilo v začetku težko, kajti treba ga je bilo privaditi na umivenje in mu vliti moč, da lahko naredi nalogo, čeprav je on mislil, da tega ne znore. Ker je vedno pozabil, kaj ima za nalogo, sem mu naročila, da mora nedodelo za nalogo napisati v beležko. To mu je pomagalo, saj je bil ob polletju odličen. Sicer pa moram obema - Dušanu in Jožetu - vedno pregledati naloge in jima pomagati, ko jih delata. Da, potrpeti je treba z njima, pa gre!" je menila soseda.

Z občudovanjem sem gledala to ženo, ki je svojemu delu na kmetiji pridala še eno skrb in delo, da je prevzela vlogo matere in da skuša otrokoma nadoknaditi materino ljubezen. "Otroka sta v začetku zaupala le meni in sta hotela, da jima pri učenju pomagam le jaz, sedaj pa sta se že privedila tudi ostalim družinskih članom. Oba sta doma iz revnih družin s hribov, zato sta bila v otroštvu za marsikaj prikrajšana." Mislim, da soseda dobro ve, kaj otroku pomeni materina ljubezen, da tako pomaga tema dve ma otrokoma, na poti v uspešno življenje. Skoda da pri nas ni veliko takih mater, ki bi bile pripravljene delček prostega časa žrtvovati za take uboge otroke.

Zdenka Jurglič, 8. razred

Prosil sem tovarišico Nežko Kostanjevec, ki je doma v naši vasi Prelesje, da bi mi povedale, kako je bilo med vojnjo, ko je delala kot mlada aktivistka.

Takole mi je pripovedovala:

"Kotaj 18 let sem imela, ko se je pričela vojna. Slišala sem, da se bomo morali boriti proti Italijanom, Nemcem in domačim izdajalcem. Tako se je tudi zgodilo. Ustanovljen je bil odbor OP v Šentrupertu. Terenci so tudi mene vključili v delo. Sedelovala sem s terenci iz bližnjih vasi. Povezavo smo imeli tudi z drugimi. Spomladi 1942 sta prišli s tovariši v Šentrupert tudi Majda Peterlin - Vida Brest in Zora Rupena - Katja. Takrat sem se vključila v mladinsko organizacijo. Takoj so mi dali naloge. Zbirala sem sanitetni material, hrano, obleko, obveščala sem o gibanju sovražnika. Mladina je bila zelo aktivna. Z veseljem je izpolnila vse naloge, da bi bilo čimprej konec vojne.

Drugega septembra 1942 je prišla Legija smrti in me zeprela v Lunečkovo klet. Tam so me zaslíševali, mi grozili in me zmerjali, vendar nisem nič povedala. Po nekaj dneh so me izpustili. To me je še bolj podžgalo za delo za partizane. Sovražniki so me še bolj pregenjali, Hotelu sem v partizane, a so tovariši dejali, da jim bom na terenu več pripomogla. Delala sem z vso

vsnemo, tako da sem bila 23. februarja sprejeta v gradu kot pri mirni v SKOJ; izkaznico mi je dal tovariš Bebler. Na konferenci so se zbrali mladinci iz Šentruperta in Airne. Prepevali smo pesmi, ki smo se jih naučili na sestankih. Oglasila se je Rupena in nam dala naloge ter nas spodbujala, da bomo z aktivnostjo prej svobodni.

Aprila 1944 so ponoči pridrveli v Šentrupert legisti. Imeli so namen dobiti mene in ostale aktivne mladince. Zepo- noči smo odšli v ilegalno. Javili smo se

na rajonu Mokronog - Mirna - Šentrupert tovarišu Milavcu. Zaskrbljeno nas je sprejel. Ostala sem na rajonu. Tam sem kuhala, prela in opravljala drugo potrebno delo. Čeravno je bila huda zima in so nas preganjali beli in nemci, smo vseeno vztrajali. Ko je bil ustanovljen odbor AFZ, sem v njem sodelovala tudi jaz. Veselila sem se svobode in jo tudi dočakala," je končala tovarišica Kostenjevčeva, še danes aktivna družbeno-politična delavka. Na zadnjih volitvah je bila izvoljena v delegacijo krajevne skupnosti Šentrupert.

Ernest Sitar, 8. razred

Lensko leto 8. marea sva se s prijateljem Borisom odpravila v naš vinograd v Apnenik. Takrat smo začeli obnavljati zidenico in Boris mi je obljubil, da mi bo pomagal.

Korakala sva po cesti, ki pelje skozi gozd in se pogovarjala o raznih doživetjih v šoli in doma. Večkrat sva se zadržala v gozd, kjer je sonce obsevalo beli teloh. Srečala sva nekaj ljudi. Prišla sva do studenca, kjer smo navadno pili vodo, če je bilo vroče. Prav takrat je prišla tja stara ženica z vedrom po vodo. Midva sva jo pozdravila in se malo oddaljila. Nato pa sem nazaj in obstal na mestu ter se zagledal v ženico, ki se je pripravljala, da bi zajela vodo. Tudi Boris je obstal na mestu in se ni ganil. Š konoleem sem ga dregnil in stekla sva k ženici in ji oba v eni sapi naenkrat rekla, kot da sva se že prej dogovorila: "Čakajte, pomagala bova!" Ženica naju je toplo pogledala in nama dejala: "Joj, kako sta dobra." Njena lica so od nekake radosti pordela, njene oči pa so se lesketale v solzah. Zgrabil sem vedro, ga napolnil z vodo in z Borisom sva ga odnesla v njeno hišo in ga postavila na stol. Ženica naju je vprašala, če bova kaj jedla. Ni vedela, kako bi se nama zahvalila; njene oči so se kar naprej smehljale. Meni pa je bilo lepo pri srcu. Oba sva se zahvalila za ponudbo in ji rekla, da ni dolgo, kar sva kosila doma. Ko sva se oddaljila od hiše, je ženica še vedno gledala za nama in se je še smehljala.

Lepo se mi je zdelo, da sva ženici pomagala revno za njen praznik osmi marec. Ženica je zdaj že umrla, saj je bila stara 85 let. Kadar grem mimo njene zapuščene hiše, se vedno spomnim na tisto vedro vode.

Obiskala sem našo 77-letno sosedo Antonijo Fagon, živi čisto sama v svoji hišici, ki je led najlepše urejenimi v naši vasi. Lani je dobila drugo nagrado Turističnega društva Šentrupert. Soseda Paganova mi je ob obisku skromno rekla: "Prijetno sem bila presenečena, ko sem zvedela za nagrado, ker vem, da je v Šentrupertu in okolici mnogo lepih vrtov in urejenih domačij." Potem pa je nadaljevala: "No, lani je še nekako šlo, letos pa sem zelo opešala in vem, da na vrtu ne bom dosegla tega, kot sem lani. Ko sva bila še oba z možem, je bilo leže. Ljubila sva najin mali dom, ki je bil ves obdan z raznovrtnim cvetjem. Kar ponosna sem bila na najinih deset grmov hortenzij, kakere je nasadil moj mož in se nama je nudil čudovit pogled na več sto prekrasnih cvetov.

Sedaj pa mi že tri leta vsako jesen nepoštena roka ponoči poreze vse najlepše poganke." Soseda je za nekaj časa obmolnila, potem pa je spet pripovedovala o svojem cvetju: "Pri vходу v hišo imam nasejane vrtnice ovijske. Na zunanji strani hortenzij ob cesti in tudi v vrtu pa so trajnice narcise, ki že zdaj kukajo iz zemlje in me bodo, če bo tako toplo, kmalu razveselile z ljubkimi cvetovi, pozneje pa bodo cveteli še tulipani in hiacinte. Na zunanji strani vrta ne dolgih gredah posejem orjaški tagetis, katerega bujno cvetje se vidi daleč neokoli. Nizki tagetis pa imam za hišo na okrogli gredi. Na mojem vrtu cvetijo še zajčki, astre in druge drobne cvetice, ob hiši pa so vrtnice. Teh je največ - prevladujejo visoko stebelne, pa tudi čajank ne manjka. Nekatere cvetice sejem v kupčkih. To so cinije, gladiole, margarete, georgine, potonike, krizenteme, salvije - druge pa posamezno.

Okna mi krasijo cvetovi čudovitih begonij, pelargonij, viseče bršlinke, sem in tja nageljni, imam pa še kaktus, rožmarin pa tudi zerandinje, ki cvetijo zelo zgodaj. Vedno je na vrtu premalo prostora za vse rože, ker je treba porabiti nekaj prostora tudi za zelenjavo pa tudi eno gredo imam."

Na koncu obiska mi je soseda Pagonova povedala še tole:

"Lepo je samo doma, pa če je dom še teko skromen. Osemnajst najlepših mladostnih let sem bila v tujini in nisem našla tiste sreče, kot jo uživam sedaj v domovini na jesen življenja v svojem skromnem domu, ki ga ne bi zamenjala za palačo Borghese v Rimu, kjer sem živela v jugoslovanskem poslanstvu pet dolgih let."

Naša soseda je kljub starosti še vedno živahna. Ko pa je lani obolela, smo ji vsi sosede radi volje priskočili na pomoč, ker ni mogla sama delati.

Želim ji, da bi lahko še dolgo časa urejala svoj lepi vrt, saj ni v veselje samo njej, ampak tudi sosedom in vsem, ki gredo mimo njene hišice.

Marjanca Urbič, 6. razred

KZ. Trebnje zelo skrbi za izobraževanje kmečkih žena - gospodinj. Za to dejavnost skrbi inž. Tončka Borštinar, ki je prošila gospodinjsko učiteljico tov. Terezijo Potrbin z imne, če bi prevzela vodstvo gospodinjskih tečajev v več krajih naše občine.

V Šentrupertu se je k tečaju prijavilo 25 kmečkih žena in deklet. Tov. Potrbinovo sem prosila, če bi mi kaj povedala o poteku tečaja. Prijazno je ustregla moji radovednosti: "Udeleženke so redno in točno prihajale na tečaj. Z vsemi tečajnicami sem bila izredno zadovoljna, ker sem videla, s kakšnim veseljem so sodelovale.

Glavna tema tečaja je bila zdrava prehrana, ker je le-ta temelj človekove blaginje za telesno in duševno zdravje. Mnogo sem jim pomenila osebne higijene. Pogovarjale smo se tudi o tem, da bi bila lahko vas Šentrupert s svojo prijetno okolico tudi pičmo turistične postregle turiste. Vsek kmečki dan se lahko vključi v turistično dejavnost. Pri tem je najvažnejša čistoča stanovanja, urejen dostop do hiše, urejeno dvorišče in zunenost hiše. Vse to privlači vsakega gosta. Tečajnicam sem pripovedovala tudi o tem, kako preprečujemo nezgode doma in v gospodinjstvu. Po lojem se nesreče ne pripetijo, ampak jih povzročimo. Tečajnicam sem spregovorila tudi o razvedrilu na vasi.

Vse predavanja smo povezale s praktičnim delom v kuhinji. Nekaj časa smo porabile tudi za šivanje, ker je dobro, da zna vsaka kmečka gospodinja tudi sama kaj sešiti zase in za družino.

Važna tema na tečaju je bila tudi o prehrani bolnika na domu. Govorila sem, kako postrežemo bolniku, ki je popolnoma odvisen od naše pomoči in od naše srčne kulture do sočloveka. Prepričane sem, da z 11-dnevnim tečajem ni vse končano, ampak je to šele začetek vsestranskega izobraževanja žena in deklet na vasi.

Če bo čez nekaj let spet tak tečaj, ga bom tudi jaz rada obiskovala, še posebno če ga bo vodila prijazna tovarišica Potrbinova.

mala
anketa

net vprašanj~
petintrideset
odgovorov

Marija Brezovar, učiteljica:

Kaj menite o tem, da je letos mednarodno leto žensk?

V velikem delu sveta še vedno žive brez vsakih pravic. Zato bi bilo prav, da bi mednarodno leto žensk prineslo tem zastavljenim ženam prebujenje.

Kaj pravite o celodnevni šoli?

Če bo celodnevna šola zagotovila vsem učencem enake delovne pogoje, bo prav gotovo vplivala tudi na boljše uspehe učencev, ki doslej zaradi logov niso mogli napredovati. S tem se bo osip zmanjčcilj bo dosežen. Zato v celoti podpiram idejo o celod-

Bojim pa se, da pri res pogojev za celodnevno šolo

Ali mislite, da je žena v današnji družbi enako-

Menim, da si žena šele utire pot k enakopravnosti rejše generacija žensk se bo težko rešila že mlajši rod žensk pa bo prav gotovo izbojeval več Se vam zdi, da imajo žene, ki hodijo tudi v službo, dovolj stvo, družino in razvedrilo?

S tem ko se žene zaposlujejo, prav gotovo sprejemajo novo breme na svoje rame, vendar je to edina pot, ki vodi ženo iz družinske zaprtosti v nov način življenja - vključevanja žene v široko družbeno dejavnost. Pri taki dvojni obremenitvi pa delno drži očitek, da žene in matere zaradi zasluzka večkrat zamenarjajo otroke, družino in gospodinjstvo. Za razvedrilo pa žena v takih pogojih nima časa.

Kako se vas domači, znanci in prijatelji spominjo ob dnevu žena?

8. Marec je res postal ženski praznik. Nanj so pozorni moški predstavniki, ki so še doma, ne pozabijo ga pa tudi otroci, ki so že po svetu. Morem priznati, da me njihova pozornost gane.

opravičljivih raz-
šal in glavni
dnevni šoli.

še dolgo ne bo.
pravna z moškimi?
z moškim. Sta-

ustaljenih navad,
pravic zase.

časa za gospodinj-

Ančka Hriber, upokojenka:

Kaj menite o tem, da je letos mednarodno leto žensk? Pred tridesetimi leti so si žene priborile enakopravnost, zato je prav, da tudi žene proslavljajo svoj praznik.

Kaj pravite o celodnevni šolif?

Za slabe učence in za tiste, ki imajo starše v primerno, saj se tako ne potepejo.

Ali mislite, da je žena v današnji družbi kim?

Žena je v današnji družbi enakopravna z moškim, jih primanjkuje.

Se vam zdi, da imajo žene, ki hodijo tudi v službo, dovolj časa za gospodinjstvo, družino in razvedrilo?

Žena, ki hodi v službo, skoraj ves prosti čas posveti gospodinjstvu, zato ji primanjkuje časa za otroke, za razvedrilo ga pa sploh nima.

Kako se vas domači, znanci in prijatelji spominjajo ob prazniku žene?

Spominjajo se me s čestitkami in darili, katerih sem zelo vesela. Posebno pa me s svojimi prisrčnimi čestitkam razveselijo vnuki.

pravnost, zato je prav,

službi, je to zelo

enakopravna z moš-

same na večinih mestih

Kaj menite o tem, da je letos mednarodno leto žensk? Zdi se mi prav, da nam, ženskam, posvetijo enkrat malo več pozornosti.

Kaj pravite o celodnevni soli?

Posebno za otroke, katerih starši so v službi, se mi zdi to zelo dobro, saj jih nima doma kdo nadzorovati. Za kmečke otroke pa to nekoliko v poštev in jih tudi starši radi ne dajo, ker jih vabijo tudi za delo na polju, pozimi pa vsaj oskrbuje živino.

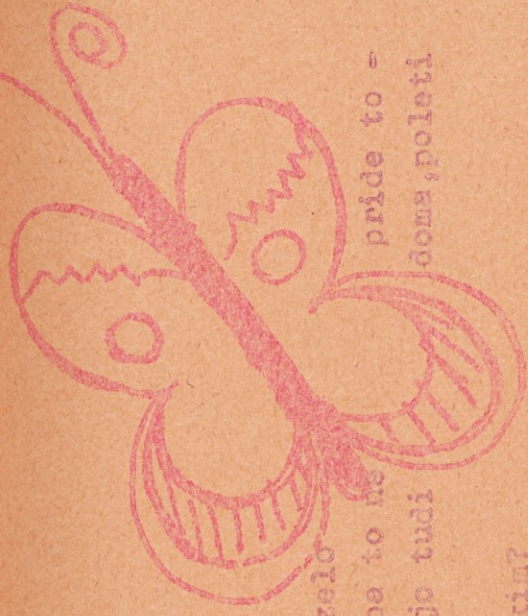
Ali mislite, da je žena v današnji družbi enakopravna s moškim?

V nekaterih pogledih še ne. Ko pride žene iz službe, je doma čaka mnogo več dela in skrbi. Mora poskrbeti, da je ob praviem času kuhano, da je čistoča v stanovanju in oprano perilo, poletni pa je še delo na polju. Ko pa pride moški domov, se neje, potem se lahko vleče, vzame v roke časopis in se tako seznaní z novicami, pa še spočije se za drugi dan. Se vam zdi, da imajo žene, ki hodijo tudi v službo, dovolj časa za gospodinjstvo, družino in razvedrilo?

Žene, ki hodimo v službo, imamo čisto premalo časa za gospodinjstvo in družino. Na razvedrilo pa sploh ne pomislimo. Ob sobotah, ko imamo prosto, pa moramo narediti vse tisto, česar se čez teden sploh ne da.

Kako se vas domači, znanci in prijatelji spominjo ob prazniku ženaf

Vsako leto se me za dan žena spominja otroka s čestitkami in šopkom zvončkov, česar sem najbolj vesela. Čestitajo mi tudi v službi, tam dobim tudi darilo.

Kaj menite o tem, da je letos mednarodno leto žensk? Ideja je zelo lepa. Bojim se pa, da do žena, ki so enakopravnosti potrebne, ne bo prišla.

Kaj pravite o celodnevni šoli?

Za nekatere bi bila zelo potrebna, pa čeprav bo za nekatere predraga. Vendar naj bo za kmečke otroke in otroke, katerih starši imajo čas, bistveno krajša.

Ali mislite, da je žena v današnji družbi enakopravna z moškim?

Žena je po zakonu enakopravna. Vendar to enakopravnost marsikje še vedno krojijo moški.

Se vam zdi, da imajo žene, ki hodijo tudi v službo, dovolj časa za gospodinjstvo, družino in razvedrilo?

Nekatere žene imajo ob podpori

Saj vidim, da mora biti žena

Učiteljica, zdravnica...

Kako se vas domači, znanci

Za praznik dobim ponavadi

pa kmečka žena ne misli.

in prijetelji spomnijo ob dnevu ženaf
domačih. Vendar pa pri tem trpijo otroci.
otroku ne le mati, ampak še učiteljica, vzgo-

Ona naj bo zadovoljna, da je enakopravna.

Ivanka Pavlin, predsednik občinske konference SZDL Trebnje:

Kaj menite o tem, da je letos mednarodno leto žensk?

Generalna skupščina Združenih narodov je na 27. zasedanju v Resoluciji proglasila leto 1975 za **MEINARODNO LETO ŽENA**. Večja pozornost ženam je povezana s potrebo in povečevanjem njene vloge v gospodarskem, socialnem, kulturnem in družbeno-političnem napreduku. Bilten sovjetske novosti ugotavlja, da žene pravzaprav trajno celotnega ugasnute na zemlji, vendar je le tretjina žena enako plačana kot moški za enako delo in za enak tretjina žena aktivno sodeluje v poslovnem in političnem življenju.

Zato bo to mednarodno leto žena pogojeno razteram in velikim razlikam med ženami kapitalističnih in socialističnih dežele in pa tudi med razviti in nerazviti. Zato naj bo mednarodno leto cilj hitrejšega in pravičnejšega odpravljanja razlik v svetu, uveljavljanje žene na vseh področjih življenja.

Pri nas bomo prav gotovo posvetili v letu 1975 posebno pozornost ženam, vse pa mora biti v skladu z izvajanjem programov razvoja, v skladu z možnostmi, ki jih imamo in predvsem v skladu z Ustavo in dokumenti Zveze komunistov.

Kaj pravite o celodnevni šoli?

Uvajanje celodnevne šole je povezano z reformo celotnega šolstva in zato ta prizadevanja podpiram. Vendar bo potrebno veliko prizadevanja, da bomo premagovali velike težave pri razreševanju mnogih perečih vprašanj, ki jih čutijo zlasti otroci, starši, prosvetni delavci in drugi. Zato bo potrebno takoj pri načrtovanju programe razvoja občine v letih 1976-1980 upoštevati postopno reševanje te naloge, potrebna pa bo pomoč vseh občanov in delovnih ljudi.

Ali mislite, da je žena v današnji družbi enakopravna z moškimi? Se vam zdi, da imajo žene, ki hodijo tudi v službo, dovolj časa za gospodinjstvo, družino in razvedrilo?

Prí nas imajo žene in moški enake pravice do dela in zaposlitve, vendar to še ne pomeni enako zastopanost v posameznih dejavnostih. Izbira poklica žene je eden izmed pomembnih dejavnikov, ki vpliva, da žene lahko opravljajo delo in da ustreza njeni moči, interesom, ki jih ima in ki je hkrati pogostostokrat povezane s skrbjo za družino in vzgojo otrok. Prav zato taka žena ne more biti aktivna na drugih društvenih ali družbeno-političnih področjih. Da se bo lahko uveljavljala, bo potrebno marsikaj storiti: otroški vrtci, celodnevna šola, delavske restavracije, razni servisi - vseaj v večjih središčih bi to moralo biti. Mislim, da je pomanjkanje vsega tega tudi vzrok, da se žene počutijo neenakopravne. Teda brez prizadevnosti samih žene, splošnega in političnega izobraževanja in večje družbene zavesti ne bo mogoče promagovati stare miselnosti, ki zavira aktivnost tudi take žene, ki nima večje družinske obveznosti ali se njeni otroci že odrasli. Vsekakor pa bi morala vsaka žena ali vsaka družina najti več časa za obisk kulturnih prirediteljev, ki človeka bogatijo in s tem vzgojajo.

Kako se vas domači, znanci in prijatelji spominjo ob dnevu žena?

Ni pomembno, kdo čestita za praznik žena, važno je, da je čestitka izrečena prijateljsko in iskreno, važno je, kako vsaka žena čuti ta praznik v srcu. Če se k temu pridružijo domači, znanci in prijatelji, je toliko bolj prijetno in razveseljivo.

ob dnevu žena
in mednarodnem
letu ženske

uredniški odbor:

M. Šiško, M. Urbič, St. Broan,
M. Brečovar, D. Kribar,
K. Jurglič, J. Ramovš
in V. Staričkelj

mentorja: D. in J. Župan

Bremenste Obseede
glasilo novinarskega
krožka osmorne šole

Sentrupert

Bolsko leto 1974/75

leto V. številka 3

Število izvodov: 140

